

Foto: Asbjørn Lauerberg

Bispekandidaterne byggede bro mellem kirken, børn og unge

Af Lene Skovsted

Alle kandidaterne var enige om, at man skal lave kirke *med* de unge og *ikke for* dem. Anders Gadegaard understregede, at det er vigtigt at fortsætte arbejdet med udviklingen af en ungdomsliturgi og Tine Lindhardt tilføjede: "De unge oplever at være på tålt ophold i kirken - at de er og får en sekundavare, og det kan kirken ikke være bekendt. Friheden til mangfoldighed skal styrkes. Ingen bryder sig om at blive formstøbt – heller ikke, når det gælder kirke og tro. Dogmernes tid er nok ikke forbi, men det er på tide at gøre op med dem.", siger hun.

Andreas Christensen var ikke helt enig. Dogmerne i kirken har vi fået givet gennem flere tusind år. De er et udtryk for dialog og udvikling. Den proces skal vi styrke. Dogmerne er til debat, og de kan udvikles, men de skal ikke fejes af bordet, mener han. Hvis man vil gribe fornyelsen, skal man holde øjne og ører åbne. Fornyelsen sniger sig ind, når man hænger ud med de unge i kirken og giver sig selv lov til at absorbere fornyelsen.

Og fornyelse skal der til, hvis kirken skal ramme og rumme børn og unge. Kaj Bollmann understreger, at kirken ikke udelukkende skal give svar. Det kan der være en tendens til nu, men det er ligeså vigtigt, at kirken tør stille spørgsmål. Og så skal oplevelserne sættes i fokus – det er ikke altid pædagogikken, der skal vinde.

Peter Skov-Jakobsen supplerede og mente, at det er vigtigt, at de unge får rum og plads i det kirkelige landskab til at formidle deres erfaringer. De skal simultantolke deres virkelighed for os, for der er meget at hente. Og Tine Lindhardt er enig: ”De unges sproglighed om det kirkelige og teologiske kan vi, også som præster, lære meget af. At tale om Gud som en indre kraft, som vi hørte under gudstjenesten i aften, er for mig en øjenåbner. Og det sprog skal vi hilse velkommen”, mener hun.

Per Ramsdal fra børne- og ungdomskirken i København (Brorsons) fortalte, at han ofte oplever unge og voksne, der ikke kan relatere sig til trosbekendelsen. De oplever, at det er et levn fra en for længst svunden tid og den kan ikke omsættes til deres virkelighed. Men vil kandidaterne give lov til at ændre ordlyden eller give tilladelse til helt skære den væk fra gudstjenesterne?

Ja da, sagde Andreas Christensen. Han har, i Frihavns Kirke, oplevet det samme. De unge kunne ikke relatere sig til første linje i trosbekendelsen ”Vi forsager djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen”. I stedet sagde de: ”Vi giver det onde fingeren”. Om det bliver praksis i Brorsons Kirke vides ikke, men meningen var god nok – der er plads til fornyelse.

Ikke nødvendigvis, siger Anders Gadegaard, der ikke er helt enig. For ham er det vigtigt at få formidlet til de unge, at den trosbekendelse har mange tusind kristne sagt i et par tusind år. Og vi bliver en del af den fælles historie, når vi siger den. Men at man i nogle kirkelige sammenhænge fornyer, ændrer eller udelader trosbekendelsen er han positivt stemt over for. Så længe det ikke står alene, og vi ikke glemmer originalen.

Asser Skude fremhævede flere gange Brorsons Kirke som et godt og konkret eksempel på, at en ungdomskirke har vundet fodfæste og at dens initiativer nu er en fast del af de unges sprogbrug om kirken - free style, rockgudstjenester og ChurChill har fået de unge til at have en stærk tilknytning til kirken. Samtidig fremhævede han Stilhedens Katedral, der har deltaget på Roskilde Festival flere gange - og gang på gang har vist, at det er muligt at få et stort, frivilligt netværk af unge til at samles om et kirkeligt projekt.

Samtaleforum Unge og Kirke (SUK) har lavet ti teser, der fungerer som målsætninger for udviklingen af en vedkommende folkekirke for børn og unge. Læs om tesaerne, SUK og om hvilke teser, kandidaterne fremhæver på www.ungeogkirke.dk